

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 594

משכיל לדוד

פרשת ויחי

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

והכנענים, בראותם את אופן התנהלותם של עם ישראל, מכנים את האבל "אבל מצרים", היות ועם ישראל באו לארץ כנען תחת אזרחות מצרית כביכול, שעם ישראל חשו עצמם עדיין מחוברים לארץ מצרים ולא כעם בפני עצמו, משום שעדיין לא זכו להיגאל ולקבל את התורה, ועל כן מיהרו לשוב לעבדותם עד אשר יגאלו בידי הקב"ה. והתנהגותם של בני ישראל עוררה כבוד שמים בקרב אומות העולם, שנוכחו לדעת שהעם היהודי סר למרותו של הקב"ה ומתנהל על פי ציווי שמים, וכפי אשר נגזר עליהם מפי ה' - הם מקיימים, ולמרות שהם היו גיבורים וכל צבא מצרים היה איתם הם שבו למצרים.

וזמבא בתורה שאבימלך ופיכול שר צבאו, באו לפני אברהם ויצחק על מנת לכרות עמם ברית - שעם ישראל לא יפגע בזרעם ולא יגרום להם כל רע. והנה עצם רצונו של אבימלך לכרות ברית עם אברהם ויצחק, מוכיחה לכל שהוא האמין באמת ובתמים שהקב"ה עתיד להוציא את בני ישראל ממצרים ולהעניק להם את ארץ כנען, בה ישב באותה העת אבימלך. וכמו כן מובא שהעם הגרגשי שהיה אחד משבע האומות שישבו באותה העת בארץ כנען, קמו ונטשו את הארץ עוד בטרם עם ישראל נלחם עמם, וזאת משום שהם האמינו שעם ישראל עתידים לרשת את הארץ, כהבטחת הקב"ה לאבות, ואם כן הם קמים ועוזבים את הארץ מבלי להילחם, מתוך תחושה עמוקה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל.

וכפי שכבר הזכרנו לעיל, כאשר יעקב אבינו נפטר, כל שרי מצרים עוזבים את מקומם והולכים ללוות את יעקב בדרכו האחרונה, והעמים היושבים בארץ כנען, למרות ידיעתם הברורה שארץ ישראל שייכת לעם ישראל, אינם חוששים שעם ישראל יקום עתה, בזמן האבל על יעקב אבינו - ויגרשם מארצם, היות ועדיין לא הגיע העת לרשת את הארץ, שהחלק הראשון בברית עדיין לא מומש, ורק לאחר שעם ישראל ישתעבד במצרים במשך ארבע מאות שנה, הוא יזכה להיגאל ולהיכנס לארץ ישראל.

ומשום הכי הכנענים מכנים את אבלם של עם ישראל בגין פטירת יעקב, בשם "אבל מצרים". משום שנוכחו לדעת שעם ישראל עדיין חש עצמו תחת מרותם של המצרים, ולא כעם בפני עצמו, ועל כן אין חשש שיקומו עליהם ויגרשום מעל ארצם. ובאמת התנהגותם של בני ישראל עוררה כבוד שמים בעולם, שהכל נוכחו לדעת שעם ישראל סר למרותו של הקב"ה והולך בדרכיו. שהחשיבות הראשונה במעלה היא לקיים את רצונו יתברך, ורק אחר כך לחשוב על הצד הגשמי - שהוא ארץ ישראל.

הקשר של עם ישראל לארץ ישראל

"וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבוד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן". (בראשית נ. יא).

כאשר יעקב אבינו הולך לבית עולמו, בני ישראל והמצרים מבכים את פטירתו במשך ארבעים יום ושבעים יום נוספים. יוסף ואחיו הקדושים יוצאים מארץ מצרים על מנת ללוות את יעקב אבינו בדרכו האחרונה, ואליהם מצטרפים כל זקני וחשובי ארץ מצרים. העם הכנעני, בראותו את האבל הגדול שעשו ליעקב אבינו בפטירתו, אומרים לעצמם "אבל כזה בוד למצרים", ומכנים את פטירת יעקב אבינו "אבל מצרים".

ולכאורה תמוה מאד, מדוע הכנענים מכנים אבל זה בשם "אבל מצרים", הרי היה זה אבלם של העם היהודי, ומה מקום לכנות את אבלם של עם ישראל על פטירתו של יעקב אבינו בשם "אבל מצרים"? וביותר יש להקשות, שהרי יוסף עלה לארץ כנען עם כל חיל פרעה שריו ועבדיו, וברי וברור לכל שהיה בכוחם להכניע את עמי הארץ, ובדואי שסיבת עזיבתם את ארץ כנען לא היתה משום החשש ליפול בידי העמים היושבים בה. ואם כן יש להסביר, מדוע עם ישראל מחליטים לשוב למצרים ולא לרשת את הארץ.

וחשבתי להשיב בס"ד, שבזמן שהכנענים רואים שהעם היהודי קובר את יעקב בארץ כנען ושב אחר כך לארץ מצרים, הם התפלאו על כך פליאה גדולה, שהרי הכנענים ידעו שארץ ישראל הובטחה לעם ישראל, ואם כן היה ביכולתם להישאר בארץ כנען ולהביס את כל העמים שישבו בה. שהרי בני יעקב היו ידועים כגיבורים ואנשי חיל שהביסו את כל העמים מסביבם - כאשר שכם בן חמור טימא את דינה אחותם.

ולעומת זאת בני ישראל חוזרים ושבבים למצרים מיד בתום ימי האבל, במקום להילחם עם עמי הארץ, כדכתיב - "וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העולים אתו לקבור את אביו אחרי קבור את אביו". (ג. יד).

וחשבתי להסביר את הדברים בכך שעם ישראל ידעו על דברי הברית שכרת הקב"ה עם האבות הקדושים, שבתחילה ישתעבדו ויתענו בארץ מצרים במשך ארבע מאות שנה, ורק אחר כך יצאו ברכוש גדול, יקבלו את התורה בהר סיני ויזכו להיכנס לארץ ישראל. ואם כן, בני ישראל לא רצו להחיש את הקץ והתנהלו על פי ציווי של הקב"ה, וזוהי הסיבה שמיהרו לשוב למצרים מיד בסיום ימי האבל.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת ויחי י"ב טבת תשע"ב

באר שבע	תל אביב	ירושלים	הדלקת נרות מוצאי שבת רבינו תם
16:33	16:29	16:15	
17:33	17:31	17:29	
17:59	17:54	18:07	

הילולא דצדיקיא

טו - רבי חיים מרדכי רוזנבוים, מנדבורנא	יב - רבי אברהם חיון, מח"ס "תורת השלמים"
טז - רבי סעדיה שיריאן	יג - רבי יצחק הוברמן, הצדיק מיעננה
יז - רבי סלמן מוצפי	יד - רבי רפאל מאיר פאניז'ל, מח"ס "לב מרפא"
יח - רבי צבי אלימלך שפירא, מח"ס "בני יששכר"	

משא החמור וטעם היין

והנמשל, אכן כשנאמר לאדם: "פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וחיי צער תחיה", יביט הוא עלינו בעיניים תמהות ויאמר: איך יערבו עלי חיים קשים כאלה?! - על כן בא התנא ואומר: "אם אתה עושה כן?" כלומר, בעומדך מן הצד ודאי שאינך יכול להבין כיצד חיי צער כאלה בכוחם להקנות אושר לאדם. אולם אחרי שתגבר בך בחירתך הטובה ותנצח את "עצותיו" של היצר הרע המקנן בך ותשליך מעל עצמך את כל תענוגי העולם הזה המדומים, ואך תשקוד על התורה, או אז - ורק אז - תבין כמה אושר וכמה עונג טמונים דווקא בדרך ה"קשה".

הוסיף הגה"צ רבי אליהו לאפיאן זצ"ל, והמחיש: הנה, אם אחד שבמשך כל חייו לא טעם טעם של יין, ישאלני על טעמו של היין, אפתח ואשאלו: כלום אכלת פעם סוכר? אם תשובתו תהיה חיובית, אוסיף ואשאלו: כלום אכלת פעם דבר חמוץ?

אם גם הפעם תשובתו תהיה לחיוב, אומר לו: טעם היין הוא הרכבה מסוכר וחומץ.

למרות ההמחשה - מבהיר הגר"א לאפיאן זצ"ל - טעם של יין לא ירגיש השואל מכך. אולם אם אמזוג לו כוס יין טוב וישתה, יחוש הוא היטב טעמו של היין.

וזהו שאמר התנא: "פת במלח תאכל... ואם אתה עושה כן" - כי כל זמן שאין האדם עושה כן, אין ביכולתו לחוש באמת את ה"אשריך בעולם הזה". והם הם דבריו של דוד המלך ע"ה (תהילים לד): "טעמו וראו כי טוב ד". לכשתטעמו - אז תראו ותווכחו כי טוב ד'.

איך זה אלא צער מדומה

על מרן בעל ה"חזון איש" זצ"ל, מסופר: יום אחד באו לפניו אב ובנו, עלם כבן שבע-עשרה, לדין תורה. האב טען, כי הבן למד דיו והגיעה שעתו לצאת את הישיבה לשוק החיים. בשר ודגים אף הם עניין רציני, וחפצו עז כי בנו יוכל להתפרנס בכבוד. הבן טען בביישנות, כי ליבו אינו נמשך אחרי בשר ודגים ואין חפצו אלא בתורה.

"נענה ה"חזון איש" ואמר לאב: כלום למדת פעם פרקי אבות. הזוכר אתה את המשנה: 'כך דרכה של תורה, פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה ועל הארץ תישן וכו' אם אתה עושה כן אשריך בעולם-הזה וטוב לך לעולם-הבא'. מילא, בעולם-הבא אפשר להבין כי אשריו, אולם כיצד 'אשריך' בעולם-הזה למי שחי חיי צער? ומה טעם מדגישה המשנה 'אם אתה עושה כן'?

"אלא, הסביר לאב התמים, חז"ל באים להשמיענו דברים שבנך מבין ואילו אתה אינך מבין אותם, וממילא נתקיים בכם 'אשר לא ישמעו איש שפת רעהו' - רק מי שעושה כן הוא יודע כי אשריו גם בעולם הזה, כי אין הצער שהוא מצטער אלא צער מדומה וכקליפת השום נחשב לעומת התענוג בעמלה של תורה".

ישכר, נמשל בברכת יעקב לבניו ל"חמור גרם", ובנמשל - כחמור הסובל עול תורה, כחמור חזק שמוטענין אותו משא כבד.

תביעה זו היתה נחלתם של אלפי דורות. משך אלפי דורות לא פסקה ישיבה מאבותינו, ובכל דור ודור, כופפו בני התורה את גוים בכדי לסבול עליהם את עול התורה, תוך שהם זוכים ממילא להבטחת חז"ל "כל המקבל עליו עול תורה - מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ".

הגאון רבי בעריש פלאהם זצ"ל, מגדולי תלמידי המגיד מדובנא, נשא אף הוא את משלו ואמר (מובא ב"אהל יעקב" פרשת נצבים):

משל לשני בחורים שלמדו יחדיו אצל רב אחד. הגיע הזמן והקימו בית בישראל ודרכם נפרדה. האחד נשא אשה מעיירה קטנה, וחותרו נתן לו כמה מאות זהובים על מנת שיפתח חנות מזון להתפרנס הימנה. חבירו, לעומת זאת, נשא לאשה בת עשיר גדול מעיר גדולה. חותרו פתח לו בית עסק גדול והצליח מאוד בעסקיו.

כעבור כמה שנים נזדמן בן העיירה הקטנה לעיר הגדולה. נזכר שחבירו משכבר הימים מתגורר בעיר הגדולה, וחפץ היה לבקרו. משבא לבית העסק לא יכול היה חבירו להתפנות אליו, שכן טרוד היה מאוד בעסקים ובסוחרים שבאו לבית העסק שלו. וכך עמד לו החבר עד מועד הצהריים. או אז קיווה שהנה עתה חבירו יעצור את עסקיו וילך לביתו לסעוד את ארוחת הצהריים ואז יוכל לשאול לו לשלום.

אך להפתעתו, גם בזמן הצהריים המשיך חבירו בעסקים עד כי חלף היום, והגיע מועד סגירת העסק, או אז, הלך חבירו לביתו. ליווהו לביתו, ושאלו איש לרעהו לשלום.

בתוך דבריו סח האורח לחבירו העשיר: ראה והביט, אמנם יושב אני בעיר קטנה ופרנסתי בדוחק, אולם בכל זאת יתרון לי עליך, שכן אני איני כה טרוד עד שסעודת ומנוחת הצהריים שלי נדחים ומתבטלים בגלל העסקים. ומה יתרון לך מכל עושרך הגדול אם אינך מסוגל להחיות את נפשך ולהרוותה במשך היום במעט אוכל ושתייה?!

ענה לו העשיר: אכן, מכיר אני את אופי עסקיך, ושיש לך עונג, אולם את העונג שיש לי מהמון הטרדות אינך יודע ולא תוכל לדעת, שכן כל עוד לא נוסית בזה ולא חיית את זה, לא תוכל לחוש בעונג הזה. כאשר תזכה ויצליח ד' את דרכיך ועסקיך עד כי תגיע לעושר מופלג, או אז תדע ותשכיל מה רב העונג אשר לי, ודווקא בגלל העובדה שאין לי פנאי לאכול. אכן, זה ישעי זה כל חפצי.

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

חושב שלא חטא

המנוגע במחלה זו של הרגל דיבורים אסורים, הוא כמו בשאר מחלות, דבעת שהמחלה עומדת בתוקפה מצוי שאינו מרגיש כלל, וכשרוצים ליתן לו רפואות הוא ממואן בזה ואומר מה לכם עלי, אינני חולה כלל, אכן במשך כמה ימים מתחיל להרגיש מכאוביו ואומר לרופא שכעת הוא מרגיש שהוא חולה. וכששואלים לרופא אודותיו, אומר, שכעת נוכל לקוות לה' שיתרפא במהרה: כן הוא בעינינו, בעת שהאדם מקולקל בלשונו ומדבר בכל יום כמה מאות תיבות בודאי יש בהם מכל המינים המצויים, ישנם דברי גאווה, ואונאת דברים, דברי חנופה, שקר, לשח"ר, רכילות, מרמה, מחלוקת, הלבנת פנים, ליצנות, כעס, ועוד, ועל מולם דברים בטלים. אף שאינו מצוי שיכשל במולם, עכ"פ בהרבה מהם בודאי הוא נכשל בכל יום, ובמשך כמה חדשים מצוי שיכשל ברובם. והאדם בעצמו חושב בנפשו שלא חטא מולם בזה, והטעם מפני דלא רמיא מעולם עליו ולא אדעתיה. ואפילו כשיאמר על חטא ביום הכיפורים, הוא חושב שהוא לא חטא בזה רק שחוטט על העולם לומר מפני איזה ספק. (זכור למרים)

בסיעתא דשמייא
הופיע הספר "אנשי אמונה"
שרבים ציפו לו!
והוא סיפור תולדותיהם, חייהם ופועלם
של צדיקי משפחת פינשו זיע"א
הפצה ראשית: משה נידם - 5400902-02

מאוצרו של מורנו ורבתנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

**"המלאך הגואל אותי
מכל רע יברך את
הנערים ויקרא בהם
שמי ושם אבותי
אברהם ויצחק."**

מצאנו אצל יעקב אבינו ע"ה,
שנאמר בו בשעה שהיה חולה נוטה
למות (בראשית מז. לא) "ויאמר השבעה לי
וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה", וברש"י כתב וזה לשונו; "על ראש המטה
הפך עצמו לצד השכינה. מכאן אמרו (שבת יב:) שהשכינה למעלה מראשותיו של
חולה. דבר אחר על ראש המטה - על שהיתה מטתו שלמה, שאין בה רשע, שהרי
יוסף מלך הוא ועוד שנשבה לבין הגוים והרי הוא עומד בצדקו".

ובאמת, מה טעם הביא רש"י את שני הפירושים הללו יחד?

כך אמר לו יעקב ליוסף, כל ימי הייתי פורש מן העבירה, ראובן בני הוא ראשית
אוני (בראשית מט. ג) ולא ראיתי קרי מימי (יבמות עו.), עכשיו שנקרבו ימי למות
והנני רואה מטתי שלימה ולא באת עבירה לידי כל ימי, שהמלאך היה גואל אותי כל
ימי מכל רע, וגם עכשיו שכינה למעלה מראשותי, כל הברכות שאני עתיד לברך
אתכם בידוע שיתקיימו, ואף שאי אפשר לו לאדם להאמין בעצמו עד יום מותו

כח הצדיקים בעת סילוקם מהעולם

שמו יחטא (אבות ב. ד) מכל מקום ביום המות עצמו כשאדם רואה שלא באת
עבירה לידו, בידו להאמין בעצמו ולברך את בניו ובני ביתו.

ועד כדי כך היה יעקב אבינו בטוח בעצמו, עד שאמר להם "ויקרא בהם שמי ושם
אבותי", כלומר הואיל וכל ימי הייתי בורח מן העבירה זכיתי שתהא מטתי שלימה.

והקדים את שמו של עצמו לשם אבותיו, וכן הוא אומר (ישעיה כט, כב) "כה אמר
ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו".

ודרשו חכמים (סנהדרין יט, ב) וכי היכן מצינו ביעקב שפדאו לאברהם? אמר רב
יהודה שפדאו מצער גידול בנים. ופירש רש"י שהוטל עליו טורח השבטים, שעל

אברהם היה מוטל אותו טורח דכתיב (בראשית כו, ד) "והרביתי את זרעך והוא
פדאו" ע"כ. ועל ידי שהיתה מטתו שלימה נמצא שהשלים את הדבר, והיה בטוח

בעצמו ביום מיתתו שראוי הוא לברך את בניו, ואף הקב"ה יסיים על ידו.

וכל זה באה לידו בזכות התורה שמסר נפשו עליה, "ד שנה בבית מדרשם של שם
ועבר וכ' שנה בבית לבן (ב"ר סח. יא), וכן הוא אומר (מכילתא, כ) "תתן אמת ליעקב".

וכיצד באתי לידי מדה זו שהייתי נשמר מכל? על ידי שהייתי נוהג במידת הקדושה.
וכן הוא אומר (דברים כג. י) "ונשמרת מכל דבר רע", בזמן שאתה נשמר מכל

דבר רע - תהא מוחנך קדוש, וכל המחנה שלי כלומר כל בני הם קדושים ונשארו
בצדקם. מה טעם? הואיל והייתי נוהג קדושה בעצמי והייתי נשמר מכל רע!

מן המעיין

חיים בפרשה

**ממשנתו של רבינו חיים
בן עטר זיע"א בעל אור
החיים הקדוש**

"וירא ישראל את בני יוסף

ויאמר מי אלה". (מח. ח)

קשה והלא י"ז שנה היו לפניו יושבים ללמוד תורה, ואיך
שואל עליהם?

ורבותינו ז"ל אמרו (תנחומא ויחי ו) כי ראה בהם ראייה שכליית שעתיד לצאת
מהם רשעים, וזה דרך דרש, אמנם צריך לפרש הכתוב כפי פשוטו.

והוא כי גילה לנו הכתוב שיעקב כבדו עיניו מזוקן שלא היה יכול לראות ולהכיר,
ולצד זה הגם שראה ב' בני אדם עומדים לפניו, לבד יוסף שעמו היה מדבר
והכירו, לצד שהודיעוהו שאמרו לו "הנה בנך יוסף", כאמור למעלה. והבנים לא
הכירים, לזה שאול שאל עליהם "מי אלה".

עוד אפשר שנתכוון יעקב לעורר אהבת האב על הבן קודם שיברכם, כדי
שתהיה הברכה בתגבורת אהבה וחובה, ולזה שאל "מי אלה", כדי שישמע מפי
בנו החביב אצלו לומר "בני הם", ויהמו מעיו להם. והוא סוד "מדי דברי בו זכור
אזכרנו עוד על כן המו מעי לו רחם ארחמנו" (ירמיה לא יט).

"האלהים הרועה אותי מעודי עד היום". (מח. טו)

שהנהגתו עמי, מדייק המלבי"ם, היתה כדרך הרועה את צאנו, שאינו מביט על
מעשיהם והכנתם, אם זכאים המה למרעה. כן השם יתברך רועה אותי לתת לי
פרנסתי בשופי, כדי סיפוקי, כמורגל בצרכי הברואים...

"בן פורת יוסף בן פורת עלי עין". (מט. כב)

"דלא שלטא ביה עינא בישא, דכתיב בן פורת יוסף בן פורת עלי עין... עין שלא
רצתה לזון ממה שאינו שלו אין עין הרע שולטת בו". (ברכות כ.).
מה אשם אדם אשר מתוך קנאה מביט בו רעהו בעין רעה ומזיק לו. וכי לית דין
ולית דיין?

רבי אליהו דסלר, בעל ה"מכתב מאלהו" מטעים זאת וקובע שמכיון ובמדה
מסוימת גרם האיש שחברו יקנא בו, נידון הוא במידת הדין. שהרי בדוק הוא
שמי שאינו חי לעצמו כלל, וכל ימיו נותן הוא ולא נוטל, אין בני אדם מקנאים
בו. זהו שאמרו חז"ל "עין שלא רצתה לזון ממה שאינו שלו אין עין הרע שולטת
בו". וזהו שדרשו על הפסוק "וידגו לרוב בקרב הארץ": "מה דגים שבים המים
מכסים עליהם ואין עין הרע שולטת בהם אף זרעו של יוסף" - כי אכן דגים
מאופיינים בשני דברים. הם מכוסים מן העין, וגם חיים בעולמם שלהם ללא
תחרות עם יושבי היבשה. ללמדך, שמי שחי סמוי מן העין, וגם שאיפותיו
אחרות משל חיי הרחוב, אינו מעורר קנאה כלל.

ארזי הלבנון

בן לדמותם של חכמי ישראל

הגאון רבי סלמון מוצפי זצ"ל

רבי סלמון למד אנגלית, טורקית וצרפתית, מונה למנהל הראשי ומנהל חשבונות ראשי, כשהוא עמל שמונה שעות בתורה, ושמונה שעות במשרד. זכות מיוחדת רכש לעצמו בהחזקת התורה, כאשר בכל ראש חודש מסר לאחד מראשי הישיבה ב"מדרש בית זילכה" משכורת מליאה עבור אחד האברכים, מבלי שהלה ידע את מקורה.

בשלהי שנת ה'תרצ"ה הצטרף אל חכם יהודה פתיה שעלה שנה קודם לארץ ישראל, לאחר שסיים את עסקיו ב"בית מנחם" ונפרד מהגביר מנחם דניאל.

את המתנות היקרות ששלח אליו הגביר, הוא סירב לקחת מכיון שלא רצה ליהנות מדבר שלא נתייגע עליו בזיעת אפו.

אירע מעשה בירושלים ורבי סלמון הושלך לכלא בגין הפרת עוצר. היה זה בימי המאורעות, תחת שלטון הבריטים, כשהישוב חי תחת טרור מתמיד ובין עוצר אחד למשנהו, יצא רבי סלמון בלוית תלמידו מביתו לבית הכנסת מבלי שיבחין כי הוטל עוצר בעיר.

לפתע הגיחה לעברם מכונית משמר בריטית. הבריטים עצרו אותם ולאחר חקירה הובילום אל מחנה שנלר. פה מצא חכם סלמון למעלה משלש מאות יהודים כלואים במכלאה אחת ויושבים באפס מעשה.

'היתכן', זעק, 'כיצד הנכם יושבים ולא עושים מאומה, זו הזדמנות פז לעשות משהו'. מיד ארגן את כולם בפניה והוא שימש כשליח צבור ובמשך שלש שעות, נשא בפניהם דברי כבושין והחל באמירת סליחות, תקון חצות ותפלות לשלום עם ישראל. הקצינים הבריטים תמחו על המחזה המוזר של קהל יושבי המחנה המתפלל יחד בשאגה ובוכה אל אביו שבשמים.

כשסיים את התפלה, מהרו הקצינים לשחרר אותו עם חלק ניכר מהעצורים ואמרו לו: 'איננו רוצים בך כאן פעם נוספת'.

כששב אל ביתו אמר לרבנית המודאגת: 'השמעת, לא על חנם עצרוני היום מהשמים במחנה שנלר'.

סמוך לחצות ליל שלישי שנת ה'תשל"ה לאחר שבירך בכוונה, כהרגלו בקודש, 'שהכל נהיה בדברו'. שכב על ימינו, קרא קריאת שמע והשיב את נשמתו לבוראה בקדושה ובטהרה.

בן תשע שנים היה הנער סלמון מוצפי כשיצא בהיחבא את בית הוריו בכדי להשתתף בהלוויתו של גדול הדור, ראש גולת בבל רבינו יוסף חיים זיע"א,

בעל ה"בן איש חי".

ליד רגבי העפר, קיבל על עצמו ללמוד תורה בהתמדה גדולה ולנהוג בחסידות ובפרישות. הוריו שהבחינו בהתנהגותו הקיצונית ניסו למתנו אך הוא נשאר בשלו. בתולדותיו מסופר על התמדה מופלגת ליד ספרי הקודש, בימים ובלילות. על מנת שיתעורר בחצות הלילה לעסוק בתורה, קשר הנער חבל לידו ואת קצהו השני לבריה הדלת, וכאשר אביו קם בחצות ללימודו ומשך את הדלת נמשכה ידו - וכך התעורר.

לאחר שבועיים, הבחין אביו בדבר ומנעו מכך. אך סלמון הצעיר מצא שיטה חדשה. הוא קשר את ידו בחבל ואת קצהו שלשל דרך החלון לאחורי הבית, הוא ביקש מחברו שלמד איתו בחברותא שיעבור ליד ביתו וימשוך בחבל. וכך הלכו השנים יחדיו לבית המדרש, למדו בסתר עד עלות השחר ועשו חיל בלימוד התורה.

את עיקר לימודו קנה אצל המקובל חכם יהודה פתיה זצ"ל. לאחר שהשלים ללמוד את הש"ס וארבעה טורים, הניח חכם יהודה פתיה את הספר "עץ חיים" מתחת לבית שחיו, והורה לו ללמוד פרק אחד מהספר, ובשבת הבאה להשייע לו את אשר למד.

תחנוניו כי עדיין צעיר הוא לא הועילו, ומאז לא זזה ידו מתוך יד רבו, יחד עסקו בלימוד הנגלה, ובחשאי למדו כל יום שעות רצופות את תורת הנסתר.

לאחר שאביו חלה ומצבה הכלכלי של משפחתו היה קשה, החל רבי סלמון לעבוד כעוזרו של הגביר מנחם דניאל - חבר הסנאט העירקי וראש הקהילה היהודית בבגדד. דניאל שנוכח בהצלחתו של חכם סלמון, ייחד לו חדר במשרדו לנהל את ספרי החשבונות והציע לו לנהל את עסקיו שמעבר לים.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

לאחר הנחיתה, כך סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א אותו יהודי בהתרגשות גדולה: אמר הטייס בתמהון: אינני מבין כיצד הצלחתי לנחות בשלום, שהרי משדה התעופה הודיעו לי שיש בעיה באויר, ואף אני עצמי הבחנתי בדבר מוזר, והנה פתאום נעלם הכל וכאילו לא היתה כל בעיה. זאת כוחה של אמונה, מה שלא יכול טייס לעשות, יכול יהודי פשוט לעשות עם אמונה פשוטה ותפילה קטנה.

יהודי מכובד נסע פעם במטוס ממונטריאל למיאמי לצרכי עסקיו, על אף שהוא מפחד לנסוע במטוס. באמצע הטיסה הכריז הקברניט לחגור את חגורות הבטיחות מפני שיש סופת גשמים ורעמים, ורוח סערה גדולה מנשבת באויר מעל למיאמי והמצב מסוכן. היהודי הזה נתפחד מאוד והתחיל להתפלל שהקב"ה יעזור לו בזכות רבי חיים פינטו זיע"א שתעבור הנחיתה בשלום. ואכן, לאחר כשעה נחת המטוס בשלום בלי שום בעיה.